

ความจริงและใบรับ

นี่คือความจริง

ไม่ใช่ความจริงที่สวมสุกผูกเนกไท ไม่ใช่ชนิดที่มาถึงโทรทัศน์พร้อมดนตรีหนักแน่น
ความจริงของผมมีร่องเท้าลึก หายใจสั้น และกำจดหมายไว้แน่นในมือ
ความจริงที่เดินผ่านถนนธรรมดา อยู่ในซองจดหมายธรรมดา ท่ามกลางตราประทับ ที่อยู่
และช่องหน้าต่างที่ปิดสนิท

จดหมายถูกส่งถึงมือพระสันตะปาปาแล้ว

และตรงนี้ไม่มีอะไรต้องเพิ่มเติม นอกจากหลักฐาน ใบรับการส่งมอบวางอยู่ตรงนั้น
เจียบจันและแม่ม่าย อย่างที่สิ่งซึ่งไม่จำเป็นต้องตะโกนวางอยู่ มันบอกว่าจดหมายไปถึงแล้ว
มันบอกว่ามีคนรับไว้แล้ว มันบอกว่านับจากวินาทีนั้น ไม่มีใครสร้างได้อีกว่าจดหมายไม่เคยถูกส่ง

ใบรับไม่ใช่เพียงเศษกระดาษ มันคือคำพิพากษาเล็ก ๆ ต่อความเฉยเมย
มันคือเอกสารที่แยกความสงสัยออกจากความเป็นจริง ก่อนหน้านั้นมีจดหมายฉบับหนึ่ง
หลังจากนั้นมีจดหมายฉบับหนึ่งที่ไปถึงปลายทาง

ด้วยเหตุนี้ผมจึงแสดงมันต่อโลก

ไม่ใช่เพราะความหยิ่งทะนง ไม่ใช่เพื่อสร้างเสียงดัง ไม่ใช่เพื่อเปลี่ยนการกระทำหนึ่งให้เป็นเหรียญตรา
ผมแสดงมันเพราะความจริงบางอย่าง หากถูกขังอยู่ในลิ้นชัก มันเกือบจะกลายเป็นคำโกหก
และผมไม่ต้องการให้เรื่องนี้ถูกเล่าโดยคนอื่น ถูกบิดเบือน
ถูกลดทอนเป็นข่าวลือที่ผ่านไปหรือเรื่องแปลกที่ควรลืม

จดหมายออกเดินทางจากผม แต่บัดนี้มันไม่ได้เป็นของผมเพียงผู้เดียวอีกต่อไป มันข้ามระยะทาง
ไปถึงผู้รับ และทิ้งร่องรอยไว้ ร่องรอยที่เป็นรูปธรรม ตรวจสอบได้
และเป็นไปไม่ได้ที่จะลบด้วยการยกไหล่

ดังนั้นขอให้โลกได้รู้ว่าผมได้เขียน

ขอให้โลกได้รู้ว่าจดหมายถูกส่งถึงมือแล้ว

ขอให้โลกได้รู้ว่าบางครั้งความจริงไม่ได้มาพร้อมเสียงแตรวง มันมาในซองจดหมาย มันเคาะประตูเบา ๆ
มันถูกบันทึกไว้ด้วยใบรับ แล้วมันก็อยู่ตรงนั้น ต่อหน้าต่อตาทุกคน
รอคอยใครสักคนที่กล้าพอจะอ่านมัน

นี่คือการแจ้งของผมต่อโลก จดหมายถึงพระสันตะปาปาถูกส่งถึงมือแล้ว
และพร้อมกับมันคือความรับผิดชอบที่จะไม่สร้างทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ใบรับพุดน้อย

แต่มันบอกทุกสิ่ง
